

РОЗДІЛ 1

Пробудження нагадувало політ над морською поверхнею. Це зовсім не те, чого очікував Кай. Він бачив темряву, а в ній — холодне чорне море, яке нуртувало, утворюючи водоверть. З ним щось не те. Все здавалося надто віддаленим. Він збільшив розліт думок і гукнув: *«Зієді!»*

Вона відповіла не одразу. Говорила тихим і дивним голосом. Він її не бачив, лише чув шепіт: *«Я сплю, Каю»*.

«Ні, не спиш. Ти розмовляєш зі мною».

Він мав би знати, де вона, бо завжди знав її місцеперебування. У своєму серці вона носила краплю його крові, застиглу до стану червоної перлини.

«Я ж казала не будити...» Раптом вона замовкла. У млявому голосі виникли тривога й неспокій. *«Каю, де я? Не можу повернутися».*

Хтозна-що. Він розширив мислення до максимуму, аби відшукати за що вхопитися. Внутрішній голос стихив, хоча глибинні відчуття підказували, що йому не сподобаються відповіді на запитання, які він ставив собі.

«Я теж не розумію, де перебуваю», — зізнався Зієді. Жахливе усвідомлення наближалося, проте він намагався його приборкати й зосередився на пошуках жінки. Всю увагу поглинули частинки, на які він розпорошився. Ті ширяли темними водами, якщо це, звісно, вода. Він не мав часу розмірковувати, як зібрати ті частинки в одне ціле. Зрештою, свого тіла теж ніде не міг відшукати.

Кай розчавив напад паніки. Зараз на це нема часу.

Знову забринів тривогою ментальний голос Зієді:

«Каю, не поспішай. Не знаю, де я. Знаю, що не можу бачити. І рухатися теж не можу. Я дихаю, хоч не відчуваю, як рухаються груди, — а тоді додала з іще більшим хвилюванням: — Не можу знайти Тайрен, вона не відгукується».

Щось відрізало їх від зовнішнього світу. Кай попросив:

«Не намагайся рухатися. Просто дочекайся мене».

Якщо він може думати, ще не все втрачено.

Він полинув думкою далеко-далеко. Посеред безкрайого темного моря постали кам'яні стіни. То була скеля у формі крутлої зали, вершина якої губилась у хмарах. З кам'яних стін спадала вода. Розколини поросли мохом і бур'янами. З-за скель пробивалося сяйво. Треба рухатися, однак в подібні безформної хмари пересуватися небесним склепінням незручно. Тож він уявив власне тіло, випростав руки й розвернувся так, аби глянути вниз.

На власний труп.

Він лежав на постаменті у кришталевій труні. Все, крім обличчя, вкривав чорний саван. Щоки й шкіра під очима запали, однак його можна було впізнати.

«Минули місяці... а може, й цілий рік?»

Якщо так учинили з ним, то яка доля спіткала Зієді?

«Зієді, ти кажеш, що не здатна ні рухатися, ні бачити». Проте в цьому страшному, незнайомому місці не було ще однієї труни чи чогось схожого, де б її могли тримати. Вода втікала у діагональні розколини. Вода. Точно! Мабуть, приміщення наповнили водою, яка повинна була втримувати Кая в тілі. Коли ж вона таки просочилась і її рівень спав, він зумів вирватись і прокинутись. Дивно, що він не відчував руху, коли вода витікала. Зрештою, яка різниця, якщо Зієді десь похована живцем і в нього нема ні найменшого шансу її врятувати. Та він не втрачав надії й вирішив вивідати більше інформації.

«А ти відчуваєш якісь запахи?»

«Нічого, крім... старої тканини... Старого шовку або чогось схожого, — відповіла жінка. — Каю, що відбувається? Де ми?»

«Не знаю». Її в чомусь замкнули. Найімовірніше — в труні, оббитій зсередини шовком. Через відчай він би заплющив очі, проте ті зараз гнили в кришталевій домовині просто під ним.

«Зієді, боюся, ми...»

Він не договорив. Вода не могла просто так витекти з його химерної могили.

Хтось наближався.

Без жодного гуркоту кругла стіна з іншого кінця від труни тріснула, залишивши колоноподібну розколину, через яку ввірвалося тьмяне синє світло. Крізь прохід майнули постаті. Нечіткі, розмиті. Зрештою, в такому стані важко зосередити погляд. То були п'ять людських фігур, які тягли два мішки... точніше, два тіла.

Їх лишили на підлозі під заокругленою стіною. Менше сіпалося, пручалося, борсалося, доки зрештою забилося під саму стіну. Друге лежало непорушно.

Кай відчув, що від тієї нерухомості повіяло смертю. Одразу подумав про Зієді десь у пастці та про власне безсилля й неспроможність її відшукати. Біль надав йому сил.

Тіло було покинуте духом, але плоть ще випромінювала тепло. Цього достатньо. Кай знову крутнувся, зібрав усі сили й прошмигнув крізь шпарину до того тепла.

Звук, колір і відчуття накопилися, наче хвиля: біль у суглобах, тертя кісток у неналежному місці, сухість і біль горла, мокра тканина, що прилипла до надміру довгих рук і ніг. Однак біль дав достатньо відновлюваної сили, щоб оживити цю нову плоть.

Кай піднявся на руках і звів голову, жадібно хапаючи повітря. На плечі спадали темні кучері, чіпляючись за важкий убір з металу й тканини. Шкіра на руках мала звичний смагливий відтінок. Одягнений був у довгу чорну спідницю й сорочку — типовий одяг східняків. Під низом нічого не мав. Натомість там усе заливала кров і не тільки. Кай ще раз вдихнув на повні груди. Повітря вогке, просякнуте пліснявою і гнилизною. Він утратив зв'язок із Зієді, проте це тимчасово. Він сподівався, що тимчасово, проте станом на зараз не міг знати напевне.

Смертні оглядали кришталеву труну. Один намагався підняти віко. Кай ще не звик до нового мозку, тож поки не розумів їхньої мови.

Четверо вдягнені як морські піхотинці південно-східних архіпелагів: широкі бавовняні штани, звужені на щиколотках, короткі розчібані куртки поверх широких шкіряних поясів. Двоє чужинців додатково одягли довгі спідниці по коліна, більше притаманні жінкам тамтешніх регіонів. Бліду шкіру невідомих

потріпала негода. Волосся мали світле, пряме і довге. Хтось заплів його в косу, хтось просто закріпив на потилиці шпилькою. П'ята постать з вигляду була такою ж, тільки старшою й одягненою багатше: плащ до колін, поверх темної сорочки й спідниці. Пояс чужинця вилискував срібними ланцюжками та оздобами з оніксу. Кай вчув запах радника, а постава чужинця і його хижацькі манери підсилили такий здогад.

Слова поволи набували змісту. Особа, що скрутилася біля Кая, прошепотіла:

— Ти ж помер!

Уривчасті й безладні спогади покидали нове тіло, проте один затримався. То був шепіт: *«Яка ж вона юна! Надто юна, щоб опинитися в такому місці»*. Попри вагу металевої кольчуги на голові, Кай таки викрутив шию, щоб глянути на дівчину. Та була невисока, в порваній брудній сорочині й штанах, обрізаних на рівні колін, — надто легкий одяг для тутешньої прохолоди. Густі кучері закручувалися майже в основі. Шкіру мала темно-коричневого кольору. Східне узбережжя, певно. Дівчина говорила імперською арікійською, панівною мовою купців, тож це знання йому не допомогло. Акцент він теж не впізнав.

Приплив сил, зумовлений відчуттям болю, відновив нове тіло Кая: кістки зрослися й повернулися на місце, розірваний орган зцілювся, поламаний ніс вирівнювався, розтросчена щелепа зрослася, нові зуби прорізалися з таким болем, що Кай мало не повалився на землю. Глибоко дихав, долаючи біль, аж поки кров перестала вирувати. Тоді повернув щелепу до клацання й відпустив. Опісля прошепотів:

— То ми знайомі?

Вона скривилася, що не виникало сумнівів: якби не загроза привернути увагу, вона б заверещала. Натомість просто хитала головою з виряченими очима:

— Ні... Не зовсім. Твої очі...

Кай насунув кольчужну відлогу на чоло так, аби сховати верхню частину обличчя.

— Так навіть краще. Його... її... їх... словом, тієї особи тут більше нема.

Незнайомка дихала ривками. Вона розуміла, що відбулося, проте не хотіла усвідомлювати.

— А я подумала... Але ж вони забили тебе... його до смерті.

З іншої частини зали долинув голос радника:

— Несіть сюди дівчину.

До них підійшов морський піхотинець. Схилившись, промовив:

— Так виходить, що будеш першою.

Кай сіпнувся, бо замість дівчини той чолов'яга схопив його й поставив на ноги. Одразу ж втупив у нього здивований, ошелешений погляд.

Інша жінка заперечила:

— Та не його. Тягни сюди дівку!

— Я думав, він мертвий, — зазначив один із чужинців.

Вони теж говорили імперською арікійською: радник — правильно, а морські піхотинці — з грубим акцентом і пропущеними голосними. Кай озвався:

— Благаю, візьміть спершу мене! Хочу бути першим!

На цих словах він вивільнився від чужинця і посунув на хитких ногах до власної труни. Діставшись, вчепився за кутик віка й сперся. Тоді розвернувся до групи розкрадачів могил, яким дуже не пощастило.

— Ви ж задумали його оживити, правильно? — кивнув у бік власного мертвого тіла, скривившись від ваги металевої відлоги, яка сповзла черепом. — У мене мало часу, тому пропоную одразу перейти до справи.

Один з піхотинців реготнув і видобув довгого ножа.

— Зараз він таки помре.

З привабливого в нього була хіба що смаглява шкіра. У голові Кая постало ім'я, яке вигравіювали в його нинішньому мозку. Ім'я, яке не хотіло його покидати. Піхотинця звали Терроу. Він спершу видавав себе за добряка, тож його зрада боліла найбільше.

Під покровом темряви й кольчужної відлоги смертні не могли чітко розгледіти обличчя Кая. Проте радник витріщався великими очима. Риси його обличчя загострилися. Очевидно, він наближався до страшного відкриття.

— Стривай! — промовив.

Однак Терроу вже не міг пригасити жаги до кривди. Він підступив на крок і ввігнав ніж у груди Кая. Той упав на п'єдестал. В очах потьмарилося від болю, сталеве вістря тим часом розтигло плоть.

Щойно Терроу відступив, Кай схопився за лезо. Воно врізалось в пальці, проте він таки його висмикнув і відкинув, не зважаючи на фонтанчик крові, що вирвався з грудей, — і рана одразу ж затяглася. Під шкірою пульсувала енергія. Наче ще одне серце.

— А тепер, — вишкірився Кай, відсунувши з обличчя відлогу, — хто стане першим?

Більше ніхто не сміявся. В кам'яній залі запала мертва тиша, яку порушував лише дзюркіт води.

— Ну, Терроу, — заохочував Кай, зосередившись на силі волі, посмішці, сухожиллях і кістках, які ще залишалися ламкими після нещодавнього відновлення. Наче пелюстка, безсила поворухнутися в шматку бурштину, Терроу незграбно наближався, не в змозі протистояти. Він опирався всіма ментальними силами, які мав, але ті аж ніяк не могли зрівнятися з силою суперника. Кай змусив його наблизитися достатньо, щоб схопити за горлянку. Тоді звернувся до піхотинця:

— Скажи-но, ти хоча б знав його ім'я? Того, кого приніс сюди помирати?

Терроу видавав дивні звуки. Очевидно, задихався. Радник спробував втрутитися, знерухомити нове тіло Кая інтенцією. Однак біля від удару ножом знешкодив ту інтенцію ще в зачатку. Кай спрямував більшу частину сил на те, щоб радник з іншими морськими піхотинцями не зрушили з місця. Звісно, вони безперервно намагалися, та не могли ані ногою поворухнути, ані видобути зброю. Один з чужинців заскавчав. Кай мало не звернув Терроу шию від того звуку, але вчасно зреагував. Охоплений панікою інший піхотинець вигукнув:

— Менласе, але ж ти казав, що даси з ним раду...

— Стули пельку! — гаркнув радник Менлас різким і водночас сповненим відчаю голосом. — Ми принесли тобі жертви! Ми вимагаємо...

— Ви принесли мені дитину і чоловіка при смерті. Між іншим, його серце зупинилося ще на вході до зали. Невже ви розраховували на те, що, запроторивши мене у слабке, безпорадне тіло, зробите своїм рабом? — засміявся Кай хрипко, бо легені досі відновлювалися. З огляду на вираз обличчя Менласа він виснував, що вгадав. — Так не вийде, раднику.

На цих словах він вирвав душу Терроу з тіла і зжер його життя. Опісля викинув на підлогу зачухлу оболонку, що ще мить тому була живою.

Всі інші поламалися, наче палички. Їхні крики й благання злилися в надокучливий галас. Дивно було чути прохання про помилування від смертних, які не прислухалися до вмовлянь і криків власних заручників. З першими двома Кай упорався швидко, бо хотів відновити сили, витрачені на їх стримування. Тоді дозволив раднику і останньому піхотинцю спробувати втекти. Лише тому, що здавався сам собі напрочуд розлюченим, тож мусив випустити пару і нарешті мислити раціонально. Важка металева відлога, що досі тисла на волосся й катувала голову, не допомагала.

Коли останній піхотинець перетворився на висушений прах, Кай навалився на груди радника і запитав:

— Як я тут опинився?

Менлас нервово метав головою, хапаючи повітря.

Можливо, Кай погано сформулював запитання.

— Хто зробив це зі мною? Хто поховав у цій гробниці? І звідки ви дізналися, що я тут?

— Я не можу... Легенда каже... Я... — аж раптом серце того бовдура зупинилося.

Не приховуючи розчарування, Кай увібрав його життя, доки те не вислизнуло намарно. Тоді підвівся на ноги, з шумом трусу нувши спідниці.

— Готово, — пояснив дівчині.

Та тремтіла. Скрутившись під стіною, вона бачила все на власні очі. Кай перевернув труп жінки неподалік і зняв з решток довгу сорочку. Тоді кинув малій:

— Одягнись і нарешті підведися. Я не збираюся тебе їсти. Ми ж друзі.

Мала спіймала сорочку й одразу накинула через голову. Тоді звелася на ноги. Босі, брудні й вкриті подряпинами й синцями.

— А що... що ти збираєшся...

— Мені треба декого відшукати, — мовив Кай, зігнувшись над іншим трупом, з якого стягнув черевики й штовхнув дівчині. Десь на краю свідомості міцніло відчуття присутності Зієді, проте визначити, в якому напрямку рухатись, не вдавалося. — Тут не було іншої труни? Не бачила?